

POSTANOWIENIE

Dnia 6 maja 2015 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Włodzimierz Wróbel

po rozpoznaniu w Izbie Karnej w dniu 6 maja 2015 r., na posiedzeniu w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

sprawy **Z. D.**

skazanego z art. 286 § 1 k.k. i in.,

z powodu kasacji wniesionej przez obrońcę skazanego

od wyroku Sądu Okręgowego w K.

z dnia 6 października 2014 r. utrzymującego w mocy wyrok Sądu Rejonowego w O.

z dnia 26 marca 2014 r.,

p o s t a n a w i a:

- 1) oddalić kasację jako oczywiście bezzasadną;**
- 2) obciążyć skazanego kosztami sądowymi postępowania kasacyjnego;**
- 3) zasądzić od Skarbu Państwa na rzecz adw. T. Z., Kancelaria Adwokacka w K., kwotę 442,80 (czterysta czterdzieści dwa złote i 80/100), w tym 23 % VAT, tytułem zwrotu kosztów nieopłaconej pomocy prawnej za sporządzenie i wniesienie kasacji.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem Sądu Rejonowego w O. z dnia 26 marca 2014 r. Z. D. został uznany za winnego czynu z art. 13 § 1 k.k. w zw. z art. 286 § 1 k.k. i art. 270 k.k., art. 297 § 1 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i wymierzono mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności. Wyrok ten został utrzymany następnie w mocy wyrokiem Sądu Okręgowego w K. z dnia 6 października 2014 r.

Od powyższego prawomocnego rozstrzygnięcia kasację wniósł obrońca oskarżonego, zarzucając przedmiotowemu orzeczeniu naruszenie przepisów prawa procesowego tj. art. 7 k.p.k. w zw. z art. 433 § 2 k.p.k. przez dokonanie dowolnej, a nie swobodnej oceny materiału dowodowego bez uwzględnienia zasad prawidłowego rozumowania oraz wskazań wiedzy i doświadczenia życiowego, co doprowadziło do uznania Z. D. winnym zarzucanego mu czynu.

Podnosząc powyższy zarzut skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy Sądowi Okręgowemu w K. do ponownego rozpoznania w postępowaniu odwoławczym.

W odpowiedzi na kasację Prokurator Prokuratury Okręgowej w O. wniósł o jej oddalenie jako oczywiście bezzasadnej.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Kasacja okazała się bezzasadna w stopniu umożliwiającym jej rozpoznanie w trybie art. 535 § 3 k.p.k.

Sposób sformułowania zarzutów kasacyjnych, a zwłaszcza uzasadnienie tego nadzwyczajnego środka odwoławczego utwierdza w przekonaniu, że skarżący po raz kolejny próbuje podważyć ocenę czynu zaprezentowaną przez sąd I instancji, a podtrzymaną przez sąd odwoławczy. Przedstawia bowiem wyłącznie swoją wersję wydarzeń i ocenę zamiaru sprawcy. Gdy chodzi o pierwszy zarzut, tj. naruszenia art. 7 k.p.k. należy przypomnieć, że zarzut ten podnoszony może być w postępowaniu kasacyjnym tylko wówczas, gdy sąd odwoławczy czynił samodzielne ustalenia faktyczne, co w niniejszej sprawie nie miało miejsca (por. m.in. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 18 czerwca 2013 r., V KK 34/13 LEX nr 1331396). Zdaniem Sądu Najwyższego uzasadnienie wyroku Sądu II instancji spełnia wszelkie standardy nakładane na ten dokument przez przepis art. 424 k.p.k. Lektura uzasadnienia przekonuje bez najmniejszej dozy wątpliwości, że Sąd odwoławczy dopełnił także standardu wynikającego z art. 457 § 3 k.p.k. Zgodnie z tym przepisem, w uzasadnieniu orzeczenia sądu odwoławczego należy podać, czym kierował się sąd, wydając wyrok, oraz dlaczego wnioski i zarzuty apelacji uznał za zasadne albo niezasadne. Poza sprawozdawczym charakterem

motywacyjnej części orzeczenia ma ona także istotne znaczenie gwarancyjne. Obowiązek sporządzenia rzetelnego uzasadnienia wyroku stanowi uzupełnienie regulacji zawartej w art. 433 § 2 k.p.k. nakazującej sądowi odwoławczemu rozważenie wszystkich wniosków i zarzutów wskazanych w środku odwoławczym. Oznacza to, że sąd odwoławczy jest zobowiązany do uzasadnienia swojego stanowiska poprzez odniesienie się do wszystkich zarzutów i wniosków zawartych w środku odwoławczym, przy czym stopień szczegółowości argumentacji uzależniony jest od treści wniesionej apelacji oraz zawartości uzasadnienia wyroku sądu pierwszej instancji. (tak m.in. Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 28 maja 2013 r., II KK 333/12, Prok.i Pr.-wkł. 2013/9/18).

W niniejszej sprawie zdaniem Sądu Najwyższego wywody Sądu odwoławczego są w pełni adekwatne do stopnia skomplikowania sprawy, obszerności uzasadnienia wyroku Sądu I instancji oraz szczegółowości środka zaskarżenia. Trafnie także Sąd odwoławczy zwrócił uwagę na niespójne i zmieniające się w czasie depozycje skazanego oraz jego żony, które dodatkowo osłabiają wiarygodność stosunkowo „karkołomnej” wersji wydarzeń związanych ze składaniem kolejnych wniosków kredytowych (por. s. 5-6 uzasadnienia wyroku II instancji).

Z uwagi na powyższe, należało orzec jak w sentencji.